

TIEN VARRELTA.

Genovan kokous. Europpalaisen Liiton kuudetta vuosikokousta ei ole voitukaan pitää tänä syksynä, luultavasti koleran takia. Maanantaina syyskuun 11 p:nä saapui ylisihteerille prof. Penzigiltä sähkösanoma, joka ilmoitti, että kokousta ei pidettäisi. Onneksi ylisihteerä ei ollut ostanut pilettejä vielä vaikka alkuperäinen aikomuksensa oli lähteä jo edellisenä lauantaina. Perjantaina näet kun hän passin saatuaan meni pilettejä hankkimaan, tuli äkkiä laivakonttorin ovella varmana päätöksensä mieleen, että hänen matkastaan ei tule mitään. . . Eräs toinen Suomen T. S:n jäsen oli jo lauantaina ehtinyt lähteä, kun maanantaina saapui sähkösanoma.

Teosofia Vaasassa. Ylisihteerä kiittää sydämellisesti seuraavasta nimettömästä kirjeestä, joka äskettäin on hänelle saapunut: „Ettekö koskaan aio tulla Vaasaan? Teitä tänne hartaasti on ehkä moni jo kauan odottanut. Vaasa 9/11.“

Lahjoja „Maakassalle“: J. P. 2:— M. P. 50:— G. H. 5:—.

Palomaa ja New-Yorkin Uutiset. Sen jälkeen kun V. Palomaa oli kirjottanut ja lähettänyt Tietäjälle tässä numerossa painetun artikkelinsa „Arvostelukysymys“, on New-Yorkin Uutiset sisältänyt hänen vastineensa Matti Kurikalle. V. Palomaa on meille tästä huomauttanut ja samalla ilmoittanut, että hänen kirjoituksensa „oli varustettu aivan uudella otsikolla, pirstottu ja M. K:n alkulauseella lisätty“, jonka tähden artikkeli „Arvostelukysymys“ kaikissa tapauksissa sopi julaistavaksi Tietäjässä.

Kokemuksia sairavuoteella. Eräs arvoisa suomalainen T. S:n jäsen on kirjottanut meille seuraavan kertomuksen elämänsä, kuten hän itse sanoo, „merkellisimmästä kokemuksesta: „Se oli kesällä 1907. Sairastin keuhkopussin tulehduksesta, sitäpaitsi oli minulla kova reumatismi. Olin ollut useita vuorokausia aivan mitään nauttimatta, kun ruoka ei ollenkaan pysynyt sisällä. Kokemukseni ensin alkoi n. s. hourailamisen yhteydessä. Kun ruumiini ympärille pantiin kylmät kääreet ja minä rauhoitin vuoteelleni, huomaamatta että olisin nukkunut, tunsin kuin olisi ruumistani jollain tavalla seulottu, niinkuin olisin ollut ikäänkuin viljan puhdistuskoneessa. Tässä tilassa irtaantui tai selvisi kiinteästä ruumiistani jotakin hienompata ainetta, jolloin rupesi jaloissa ja käsissä tuntumaan ikäänkuin jotakin purkaantuisi, tai hienot langat katkeileisi. Kun tämä purkautuminen oli tapahtunut, niin rupesin riisumaan ruumistani yltäni niinkuin jotakin pukua tai varustusta. Ensin vapauduin jaloistani ja käsistäni, sitten keskiruumiistani vetäytyen päähän päin. Kuinka päästä selviydyin, sitä en muista. Kuten jo sanoin, yhtyi tähän ensikerroilla hourailaminen. Kerran sulloin kaikki ruumiini jäsenet johonkin astiaan ja liottelin niitä siinä. Sitte ajattelin „nyt minun pitää ottaa ne taas päälleni“, ja silloin otin ne käsiini ja jollakin tavalla puin ylleni, ja fyysilliseen tietoisuuteen herätessäni lopetin vielä pukeutumistani. Erään kerran erittelin kaikki jäseneni eri osiinsa, ihmetellen miten tavattoman paljon ihmisessä on kappaleita.

Katselin sääriluitani käsissäni, näytellen muillekin, ja huomaten ne terveiksi sanoin: „kyllä ne ovat aivan terveet ja kyllä ne kestävät vielä monta kymmentä vuotta“. Myöskin katselin kaikki sisälmykseni, niiden sisäpuoleltakin, näytellen vaimolleni ja muille sanoen: „katsokaa, eikö ne ole terveet, ja kuinka hieno nukka niissä on, kuten hienossa sametissa, siitä näkee, että ne eivät ole juopon sisälmyksiä“. Mutta sitten rupesin vähän pelkäämään. Ajattelin: „Mutta jokohan minä nyt tein tavattomia! Kuinka minä nyt osaan nämät järjestää paikoilleen!“

Aikani katseltuani ja ihmeteltyäni minulle tuli kiiru. Ajattelin: „nyt pitää joutuin selvittää nämät ylleni“, ruveten samalla jäseniäni selvittämään ja niihin pukeutumaan ja alkaessani taaskin nähdä fyysillisillä silmilläni luulin vielä lopettavani pukeutumistani. Vähitellen tuli kokemukseni melkein tavalliseksi toiminnaksi. Kerrankin ollessani vuoteessani täydellisesti hereilläni — ainakin niin luulin — irtaannuin ruumiistani ja katselin sitä. Silloin huomasin luonani, oikealla sivullani, hiukan takapuolellani, ihmisolennon, jota en tuntenut. Minä tunsin tai ymmärsin hänen ajatuksensa. Läksimme katsomaan kuolleitten valtakuntaa. Mitä siellä näin, en paljo muista selvästi. Mutta maisemia oli, kokonaan erilaisia

sekä muodoltaan että väreiltään, kuin mitä koskaan olen fyysillisesti nähnyt. Oli eräs laakso, jota erotti molemmilla sivuilla pitkät vuoret. Vuoren rinteillä kasvoi kummallisia puita, ikäänkuin aamuruskon värjämiä. Laaksossa oli paljon ihmisiä. Ajattelin: „tämähkö nyt on helvetti?“ Ihmiset olivat vilkkaassa toiminnassa ja hajaantuivat laaksossa vuorten rinteille, mitkä lentäen kuin enkelit puihin j. n. e. On muistettava, etten silloin omannut teosofista maailmankatsomusta tietoisesti. Hämärästi muistan, että oppaani saattoi minut takaisin ja huomasi jälleen olevani hereilläni ruumiissani, mutta kuinka olin siihen tullut, en tiedä. Kun tästä sairaudestani toinnuin tuotiin minulle luettavaksi kirja „Mitä on kuolema?“ Ja sehän nyt olisi ollut suurempi ihme kuin edellinen, jos vielä olisin tarvinnut muita avaimia yksinkertaisempia elämän arvoituksia ratkaistessani. Rupesin innolla lukemaan teosofista kirjallisuutta. Ahmin sitä kuin nälkäinen susi, aina väliin ihmetellen, miten se on niin tuttua! „No missä ihmeessä minä olen tätä ennen kuullut? En muista vaikka kuinka ponnistaisin“.

Lopetan toivomuksella voivani edes hitusen saada auttaa kanssaveljiäni.

H. K.

„*Kalevan Nuoret*“. Helsingin Teosofinen nuoriso-osasto aloitti toimintansa Suomen Teosofisen Nuorisoliiton paikallisyhdistyksenä lauantaina t. k. 2 p:nä. Silloin kokoonnuttiin ensimmäisen kerran omalle huoneustolle Bulevardin 7:ssä ja puheenjohtajamme „Ukko Aaltonen“ julisti uuden, vireän ja voimallisen toimintakauden alkaneeksi. Luettiin osaston oma huolella toimitettu sanomalehti ja kokouksen lopuksi keskusteltiin toverillisessä mielialassa ja yhdessä tuumittiin uuden toimintakauden työtapoja. Toivomuksia oli monenlaisia, joista ainakin muutamia toivomme voivamme toteuttaa. N. s. osastojaotus päätettiin ensimmäisenä panna toimeen. Jokaisella osastolla tulisi olemaan oma erikoisalansa, jota se harrastaa – yksi tutkii filosofiaa, toinen pitää huolta „praktillisesta“ puolesta, kolmas tutkii tähdistä kohtaloita ja harrastaa astrologiaa, neljäs kehittää jäsenten esteettisiä ja taiteellisia taipumuksia, viljelemällä runoutta, soitantoa, kaunokirjallisuutta ja taidetta. Jokainen saa kuulua mihin osastoon haluaa ja osastojen toimintaa koetetaan järjestää niin, että jokainen voi ottaa osaa jos nim. haluaa, kaikkien osastojen kokouksiin. Ensimmäinen osasto, joka syntyi, oli Kalevala-osasto, jonka yksinomaisena päämääränä on tutustuttaa „kalevan nuoria“ esi-isäimme kalliiseen perintökirjaan, Kalevalaan. Koetamme tunkeutua sen hengen yhteyteen, joka kalevaisia tietäjiämme muinoin elähytti ja pani heidät laulamaan ikuiset laulunsa, sen kautta me oppisimme tuntemaan itseämme ja toisimme ilmoille niitä tietoja ja sitä samaa, tuttua elämää, jota itse kerran kenties olemme eläneet. . .

T. V.

(Tietäjä 1911 Syyskuu N:o 9, ss. 282-284)